

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tas ir saderīgi ar Procedūru direktīvas⁽¹⁾ 40. panta 2. punktu, skatot to kopsakarā ar Kvalifikācijas direktīvas⁽²⁾ 4. panta 2. punktu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. un 52. pantu, ja dalībvalsts atbildīgā iestāde patvēruma jomā paredz, ka oriģināldokumenti nekad nevar būt jauni elementi vai fakti, ciktāl nav konstatējams šo dokumentu autentiskums? Ja tas nav saderīgi: vai šajā gadījumā tam vēl ir kāda nozīme, ja pieteikuma iesniedzējs turpmāka pieteikuma ietvaros iesniedz dokumentu kopijas vai dokumentus, kas iegūti no objektīvi nepārbaudāma avota?
- 2) Vai Procedūru direktīvas 40. pants, skatot to kopsakarā ar Kvalifikācijas direktīvas 4. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts atbildīgajai iestādei patvēruma jomā ir atļauts, izskatot dokumentus un atzīstot to pierādījuma spēku, nošķirt atkarībā no tā, vai dokumenti tiek iesniegti sākotnēja pieteikuma vai turpmāka pieteikuma ietvaros? Vai gadījumā, ja šo dokumentu autentiskums nav konstatējams, dalībvalstij ir atļauts attiecībā uz iesniedzamajiem dokumentiem turpmāka pieteikuma ietvaros vairs nepildīt sadarbības pienākumu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. decembrī iesniedza *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlande) – *Stichting Waternet/MG*

(Lieta C-922/19)

(2020/C 103/16)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Stichting Waternet*

Atbildētājs: MG

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Tālpārdošanas direktīvas⁽¹⁾ 9. pants un Patērētāju tiesību direktīvas⁽²⁾ 27. pants, skatot to kopsakarā ar Negodīgas komercprakses direktīvas 5. panta 5. punktu un I pielikuma 29. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka pastāv dzeramā ūdens nepasūtīta piegāde šo noteikumu izpratnē, ja dzeramā ūdens piegādātāja komercprakse ir šāda:

(i) Saskaņā ar likumu dzeramā ūdens piegādātājam ir a) ekskluzīva kompetence un pienākums veikt dzeramā ūdens piegādi pa cauruļvadiem tam piešķirtajā apgādes zonā, kā arī b) pienākums personām, kuras to lūdz, izteikt piedāvājumu par pieslēgumu centralizētajai dzeramā ūdens apgādei un dzeramā ūdens piegādi;

(ii) dzeramā ūdens piegādātājs saglabā patērētāja dzīvokļa pieslēgumu centralizētajai dzeramā ūdens apgādei tādā kārtībā, kāds tas bija pirms patērētāja ievākšanās dzīvoklī, tādējādi ūdens cauruļvados patērētāja dzīvoklī ir nodrošināts spiediens un patērētājs, veicot aktīvu un apzinātu darbību, ko veido ūdenskrāna atgriešana vai tai līdzvērtīga darbība, attiecīgā gadījumā var iegūt dzeramo ūdeni, arī pēc tam, kad viņš ir paziņojis, ka nevēloties slēgt līgumu par dzeramā ūdens piegādi, un

(iii) dzeramā ūdens piegādātājs pieprasa samaksu, ciktāl patērētājs, veicot aktīvu un apzinātu darbību, faktiski ir patērējis dzeramo ūdeni, turklāt piemērotie tarifi ir izmaksas sedzoši, pārskatāmi un nediskriminējoši, un to kontrolē valsts iestādes?

2) Vai Tālpārdošanas direktīvas 9. pants un Patērētāju tiesību direktīvas 27. pants, skatot to kopsakarā ar Negodīgas komercprakses direktīvas ⁽³⁾ 5. panta 5. punktu un I pielikuma 29. punktu, ir pretrunā pieņemumam, ka starp dzeramā ūdens piegādātāju un patērētāju tiek noslēgts līgums par dzeramā ūdens piegādi, ja (i) patērētājs, tāpat kā Nīderlandes vidusmēra patērētājs, zina, ka dzeramā ūdens piegāde ir saistīta ar izmaksām, (ii) tomēr patērētājs ilgā laika posmā regulāri patērē dzeramo ūdeni, (iii) patērētājs, arī pēc tam, kad no dzeramā ūdens piegādātāja ir saņēmis vēstuli par sadarbības uzsākšanu, rēķinus un brīdinājuma vēstules, turpina savu ūdens patēriņu un (iv) patērētājs, pēc tam, kad ir tikusi izsniegta tiesas atļauja par dzīvokļa dzeramā ūdens pieslēguma atslēgšanu, paziņo, ka viņš tomēr vēloties ar dzeramā ūdens piegādātāju noslēgt līgumu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/7/EK (1997. gada 20. maijs) ar patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem (OV 1997, L 144, 19. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV 2011, L 304, 64. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva") (OV 2005, L 149, 22. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. decembrī iesniedza Tribunal Supremo (Spānija) – Van Ameyde España S.A./GES Seguros y Reaseguros S.A.

(Lieta C-923/19)

(2020/C 103/17)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Prasītāja: Van Ameyde España S.A.

Atbildētāja: GES Seguros y Reaseguros S.A.

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/103/EK (2009. gada 16. septembris) par civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību ⁽¹⁾ 3. panta pēdējā daļā, skatot to kopsakarā ar šīs direktīvas 1. pantu, netiek pieļauta valsts tiesiskā regulējuma (Likuma par civiltiesisko atbildību un mehānisko transportlīdzekļu izmantošanas apdrošināšanu 5. panta 2. punkts) interpretācija, saskaņā ar kuru tādos gadījumos kā pamatlietā aplūkotsai puspiekabei nodarītie zaudējumi ir izslēgti no vilcēja obligātās apdrošināšanas seguma, jo puspiekabe tiek pielīdzināta vilcējā pārvadātajām lietām vai tādēļ, ka saistībā ar materiālajiem zaudējumiem tiek uzskatīts, ka puspiekabe un vilcējs veido vienu transportlīdzekli?

⁽¹⁾ OV 2009, L 263, 11. lpp.